

som skulde være udøvet af Sognefoged Ole Ottesen, at han vidste ikke, hvor jeg havde det fra, at Udvalget ikke ønskede denne Sag forfulgt videre. Jeg skal da sige, at jeg har det derfra, at der i Udvalget, hvor jeg har siddet, ikke med et Ord har været talt om, at noget saadant skulde ske. Jeg troede, at det virkelig var Meningen, da vi sluttede af med dette Valg, at vi saa skulde være særdige. Men det kan saamænd gerne være — og jeg for mit Vedkommende skal ikke have det mindste derimod — at Sagen gaar videre, og at vi kunne saa baade denne Sag og Sagen paa den anden Side undersøgt videre. Det anser jeg ogsaa for rigtigt og heldigt, saa meget mere som jeg er sikker paa, at det skal vise sig, at der endnu mindre i dette Tilfælde end ved den Sag, der har været for Højesteret, er Anledning til at gøre Straffeloven anvendelig mod vedkommende. Jeg maa dernæst gøre nogle Bemærkninger i Anledning af den ærede valgte Kandidats Udtalelser. Det er jo, som af ham fremhævet, paastaet, at Ytringen, saaledes som den mundtlig brugtes af Kaptajn Madsen, saaledes som den er bleven forstaaet af Kaptajn Madsen, da han læste Sedlen paa Mødet i Slemminge, og saaledes som den er bleven forstaaet af mange, for hvem Sedlen er oplæst, gaaet ud paa at true Doktor Rørdam; Kaptajn Madsen skulde true ham med at skade ham i hans Praksis. Jeg ser i Virkeligheden ikke, at man ret vel kan komme med nogen mere ondartet Bestyldning mod sin Modkandidat end denne, forudsat selvfølgelig, at den er urigtig. Den valgte Kandidat var meget misfornøjet med, at Kaptajn Madsen ikke havde været i Forhør; men hvorfor skulde han egentlig have været det? Jeg ved meget godt, at havde Kaptajn Madsen ikke boet saa langt fra Stedet, hvor Forhørene optoges, havde han været i Forhør forlængst. Men hvorfor skulde han egentlig have været i Forhør? Som Grund hertil, maatte der dog være ansørt en Mand, som sagde: Saadan har Kaptajn Madsen skrevet og sagt. Men den Mand eksisterer jo ikke. Den Mand, som skulde have sagt saaledes, har tværtimod paa det bestemteste tilbudt Ed paa, at han ikke har udtalt sig saaledes, som det er tillagt ham, og han har yderligere i et Forhør forklaret, at Kaptajn Madsen ikke nogen Sinde har udtalt sig paa en Maade, som i mindste Maade kunde være kompromitterende for Kaptajn Madsen. Hvorfor i al Verden skulde Forhørsdommeren da uretlige Kaptajn Madsen ved at tage ham i Forhør, for at spørge ham, om han havde sagt noget, som ingen havde paastaet, at de havde hørt ham sige? Det vilde være

henhynsløst at slæbe Folk i Forhør paa denne Maade. Men jeg indrømmer, at, hvis det ærede Medlem faar sit Ønske opfyldt, saa at denne Sag bliver videre undersøgt, hvad jeg i flere Henseender tror kan være meget heldigt, vil Kaptajn Madsen komme i Forhør, og saa vil man yderligere saa den Erklæring gentagen, som han afgav i Slemminge, at han ikke kendte en Stavelse af, hvad der var tillagt ham. Det ærede Medlem beklagede sig over, at jeg skulde have fremført en Insinuation mod ham. Det vilde gøre mig meget ondt, hvis det skulde være Tilfældet, men det er det ikke, det ærede Medlem tager fejl. Denne Insinuation skulde bestaa deri, at jeg havde udtalt min Tvivl om, at Brevet virkelig var blevet brændt. Ja, det er rigtigt, det har jeg. Men jeg støttede mig paa det ærede Medlems egen Forklaring under Forhøret. Det ærede Medlem forklarede først, at han havde brændt Brevet, men senere sagde han til Forhørsdommeren, at han skulde gaa hjem og se, om det ikke laa i den Kuffelovn, hvori han havde puttet det ind; han var ikke vis paa, at det var brændt. Og det ærede Medlem kom igen bagester og sagde, at han hverken kunde finde Brevet eller den anden Seddel, som ogsaa var forkommen for ham, inden at han vidste, hvor den er bleven af. Jeg maa derfor paa det allerbestemte fralægge mig at have fremført nogen Insinuation mod det ærede Medlem. Jeg har kun saa nøje som muligt henholdt mig til det ærede Medlems egen Forklaring under Forhørene. Det ærede Medlem havde ganske Ret i, at den Mand, som havde sagt: „Det er ikke pønt af Kaptajn Madsen“, nemlig Rasmus Pedersen, som var til Stede ved Mødet i Bisnæs, alligevel til syvende og sidst stemte paa Kaptajn Madsen, men det ærede Medlem skulde samtidigt have oplyst, at Rasmus Pedersen ikke var der alene, men at han var der sammen med flere andre, som ansaas for vækkende, og som man derfor mente at kunne saa Hold i ved samme Lejlighed, naar de bleve gjort bekendte med dette Brev. Der blev ganske vist ved Mødet spurgt, om de vare Venstremænd, ellers var Mødet egentlig ikke for dem, men da de havde lyst til at være der, efter en Gang at være komne, undgik de at blive vist ud ved at sige, at det godt kunde være, at de slet ikke vilde stemme, og formodentlig fandt man saa, at naar man blot kunde opnaa, at de bleve hjemme, havde man dog opnaaet noget ved at gøre dem bekendte med Brevet. Det er selvfølgelig ganske rigtigt, at det først er under Forhørene, at den Folketingsmand, som skulde have skrevet disse Sedler, har